

Pri cerkvi sv. Mihaela pa se je prikazal grobar Luka. Lopato in rovnico je imel v rokah, a v ustih kratko pipico. Kopal je in kadil. Izkopal je globoko jamo, a na dnu jo je razširil. Na levi strani je izpodkopal toliko, da je bil pripravljen prostor za malo rakvico. Menda je storil stari Luka to zato, da bo ljubeča mati tudi še v smrti pri svojem otroku — ali pa samo zato, da je imel manj dela, kdo vé?

Poslej bom slušala ...

Julka! Julka!“
Iz Namrškega gradiča je klicala gospa Karla hčerko Julko. Ponovila je večkrat klicanje. Iz loga se je oglasila šoga. Julka ni čula mame.

„Ta otrok!“

Tako je vzdihnila mama in zaprla okno.

Po logih in brežinah je bilo še tuintam za belo plahto snega. Na prisojnih krajih so pa zacveteli zvončki, vetrnice in kar cele blazine rdeče vrese so se razgrinjale po bregovih. Čebelice so šumele po vresi. Nekoliko okorne so brenčale od kobuljca do kobuljca. Kdo ne bi bil okoren, če mora biti zaprt celo dolgo zimo v majhno celico ter prezebati in dremati dolge mesece. A sedaj je prišlo pomladno solnce in je potrkalo na ulnjake. Čebelice so se zdramile in izletele na prve cvetke.

S čebelicami vred je zapustila Julka gradič. Ven, ven, po cvetlice, po prve znanilke pomladi je hitela. Mama je klicala za njo, naj se ogrne, naj ne zaupa solncu. A Julka ni slušala. Njeni bujni črni laski so zavihrali v vetrecu in kakor srnica je hitela po brežinah. Tu jo je zvalil teloh, ki je gledal izpod grma. Tam ji je pozvončkal zvonček, drugod je zašumela vresa ... in Julka je hitela in hitela ter trgala cvet za cvetom. Sama ni vedela, kdaj se je oddaljila vrh griča. Njeni drobni prstki so komaj objemali bogata šopa cvetlic. Vsa izpehana je dospela vrh griča.

Kako prijetna sapa je zavela v njeno goreče lice. Prav tam od snežnikov je prihajalo to pihljanje. Julki je bilo tako ugodno. Njene vesele oči so se smejale cveticam — saj so bile njene sestrice. Položila je šopka na tla, obrisala si je potno lice in popravila si razkodrane lase, potem pa sedla na zemljo in pričela plesti lepo cvetno kito. — — —

Doplela je.

Dvignila jo je kvišku, in se radostno zasmejala.

„Mama, mama, kako boš gledala!“

Tedaj se ji je zazdelo, kot bi od daleč slišala očitajoči glas: Julka! Julka!

Po udih jo je spreletel mraz. Neugodno ji je bilo. Dopletene kite se ni več veselila. Bila je tako silno trudna . . .

Domov gredé jo je polil večkrat leden mraz po hrbtu. Toda premagovala se je in prinesla slovesno prvo cvetno kito mami.

Gospa Karla je bila vesela cvetja, a na licu ji je ležala skrb.

„Bleda si, kaj ti je?“

„Nič, mama! Daleč sem šla, pa sem se utrudila!“

Julko je polila rdečica. Lagala je, zunaj bilo ji je prav slabo.

Večerja ji ni dišala.

Noč je bila dolga kakor večnost. Kuhala jo je vročina. Drugo jutro ni mogla iz postelje.

„Zakaj nisi slušala? Sedela si na vlažnih tleh? Ti nesrečno dete!“

Mati je tarnala. Poslali so po zdravnika.

Julka je resno obolela.

Koliko noči je prečula dobra mama ob njeni posteljici! Julka je trpela in molčala. Samo njene bolne oči so se vpirale v mamo tako silno proseče: „Odpusti! Nikoli več ti ne uidem!“ — — —

Zunaj so prepevale tice, vse zeleno je bilo po gozdu, prvo cvetje je že minevalo, ko je Julka toliko okrevala, da je sedela v stolu, oprta z blazinami in gledala skozi okno cvetočo pomlad.

V naročju so ji dehteli narcisi. Pa ona jih ni duhala. Oj te cvetice! Vé ste me izpeljale, da sem tako obolela!

Pa se je sklonil nadnjo angelček varih in ji pošepetal na uho: Julka, Julka! Cvetke so nedocizne! Da si poslušala mamó, ne bi obolela! Spoštuj očeta in mater ...

Po bledih licih ji je zaplula kri, v srcu je ostalo kesanje in Julka je trdno sklenila:

Poslej bom slušala ...

F. S. F.

Zgodaj zvenel ...

razkošna pomlad je razprostirala kroginkrog svoje krasote. Zaveli so zopet topli dihi, vzbudili drevje v novo življenje in izvabili iz zemlje cvetko za cvetko.

Prispeli so gorki vetrovi na polje — in žito je začelo poganjati; privedli so v gozde, in v njih se je začelo novo življenje.

Prignali so s seboj nebroj ptičic in izvabili ljudi ven pod milo nebo.

Bližali so se velikonočni prazniki.

Vse je zelenelo, vse je bilo veselo. Človeku se je zdelo, da še narava čuti, da bodo kmalu tu oni presrečni dnevi, v katerih se je izvršilo pred mnogo, mnogo sto leti odrešenje človekovo.

Kako hudo je biti v takem času v zatohli sobi!

To je izkusil prvikrat v življenju Matelov Ivan.

Kako težko je pričakoval vsako leto velikonočnih praznikov! A letos je moral kar naenkrat ostati v postelji. Moral je, ni bilo drugače. To ga je neizrečeno bolelo. Molil je k ljubemu Zveličarju, da bi prej ozdravel, predno pridejo prazniki. Saj so ga na te praznike vezali najmilejši spomini. V spomin mu je prišlo, kako je prvič klečal pred božjim grobom.

Tega je že dobrih osem let. Pokojna mati ga je vzela s seboj v cerkev. Spominjal se je, s kakim strahom je klečal pred božjim grobom — a bal se je le bolj hudih stražnikov, ki so gledali tako nepremično vanj. Spominjal se je, da ga je mati večkrat prekrižala pred altarjem in mu velela, naj poljubi rane Jezusu.